

Fișa de lucru 6.1.pentru elevi

Milan alege

Milan aproape terminase pregătirea pentru a pleca la școală când tatăl său a intrat în bucătărie.

„Milan, chiar am nevoie de ajutorul tău azi la câmp. Nu poți rămâne acasă, să nu te duci la școală? Recoltele vor avea de suferit dacă le mai lăsăm pe câmp.”

Milan nu era încântat.

„Tată, chiar trebuie să mă duc la școală azi,” spuse el, „este prima întâlnire a consiliului elevilor și eu tocmai am fost ales unul dintre reprezentanții clasei a opta.”

„Dar nu o să fii singurul, nu?” spuse tatăl, „nu va conta dacă nu te duci. Mai sunt și alți reprezentanți ai clasei a opta, nu?”

„Da, dar dacă nu mă duc ar însemna să dezamăgesc oamenii care m-au ales. În plus, avem ora de științe azi. Nu vreau să o pierd. Trebuie să trec examenele, dacă vreau să fiu admis la universitate.”

Tatăl lui Milan mormăi dezaprobator.

„Vorbești despre plecatul la universitate ca și când familia nu ar conta. De ce nu îți dai seama că avem nevoie de tine acasă? Ce fel de ajutor ne vei da dacă pleci la universitate? Și unde o să te duci după ce îți iei diploma? E puțin probabil că te vei întoarce aici, asta-i sigur.”

„Ar trebui să te bucuri că vreau să mă descurc în viață,” strigă Milan înfuriat, „spre deosebire de majoritatea băieților de pe aici. Nu au nicio ambiție. Vor sfârși prin a face ce au făcut tații lor.”

„Nu există nimic greșit în a avea puțin respect pentru generația mai în vârstă,” răspunse tatăl lui Milan, din ce în ce mai enervat. „Toată vorbăria asta despre educație, în ultimul timp, mă scârbește. Mi se pare că ai uitat valorile strămoșești, atunci când aveam un țel comun. Te interesează numai de tine.”

Milan oftă. Mai auzise toate astea și înainte.

„Tată, dacă obțin o slujbă bună, nu voi uita de tine și de familie. Cum poți să crezi că aș face așa ceva? Chiar vrei să renunț la școală și să nu mai realizez ce știu că sunt în stare să fac? Toți profesorii mei spun că aș putea fi un bun om de știință. Poate, într-o bună zi, voi face descoperiri care vor ajuta pe toată lumea.”

Tatăl lui Milan bătu în masă.

„Prima ta datorie este față de familie și comunitatea asta, mai ales acum când vremurile sunt așa de grele. Ți-ai umplut capul cu vise. Cum îți pasă despre lumea reală?”

Aceste cuvinte îl durură pe Milan, dar nu vru să o arate. Preț de o secundă, se uită fix la tatăl său, într-o tăcere sfidătoare. Apoi, bătrânul se întoarse și ieși din casă, trântind ușa la plecare.

Milan se așeză și oftă. Se gândi un minut și se hotărî. Apucă geanta de școală și se îndreptă spre ușă. Apoi se opri, scoase o foaie de hârtie și se așeză și scrise un bilet tatălui. A fost cel mai greu lucru pe care l-a făcut în viața lui.